

01/09/1967 | כו אב תשכז

ג'מאל עבדול נאסר-מנהיג הוועידה מאת Stevan Kragujević - ויקפדיה נחלת הכלל

לא, לא ולא (ועידת חרטום)

האווירה באולמות הדיונים בחרטום, בירת סודן, הייתה קשה. ג'מאל עבדול נאצר, נשיא מצרים, ומי שעד לפני חודשים מספר היה המנהיג הבלתי מעורער של העולם הערבי, שרק כפסע היה בינו לבין השמדת ישראל, נראה כצל של עצמו, וכמי שעדיין לא התאושש מהמכה שהוכה בידי צה"ל. מנהיגי שמונה מדינות ערב זומנו על ידו כדי לנסות ולחשוב

כיצד להתמודד עם ניצחונה של ישראל במלחמת ששת הימים.

האפשרויות היו כניסה לתהליך של משא ומתן לשלום, או המשך המלחמה. ההחלטות שהתקבלו בכ"ו באב תשכ"ז (1.9.1967) היו חד משמעיות: לא להכרה בישראל, לא למשא ומתן עם ישראל, לא לשלום עם ישראל, לא לווייתור על "זכויות הפלשתינים". מדינות ערב העשירות התחייבו לתמוך במצרים בהמשך מאבקה (ואילו נאצר התחייב להפסיק לחתור תחת המדינות השונות בעולם הערבי). ישראל, שהייתה מוכנה למשא ומתן לשלום ללא תנאים מוקדמים, נאלצה בלית ברירה להמשיך להילחם. "רק" אלף ימי התשה ועוד מלחמה נוראית ביום כיפור הביאו, בסופו של דבר, את מצרים למסקנה שהייתה מתבקשת כבר ב-1967 - עדיפה דרך השלום על ייסורי המלחמה.